

Aleksis K

Kioskilla

Paulaliisan aamu kioskilla alkoi aivan kuten mikä tahansa aamu sitä ennen. Asiakkaita kävi tasaiseen tahtiin ostamassa lehtiä, namuja ja puhelin-kortteja. Jonoja ei päässyt juuri syntymään, koska jättipottia ei ollut jaossa.

Kunnes sitten, vähän kymmenen jälkeen, kioskille astui mies, jolla oli selvästi jotain epätavallista mielessä. Hän päyili ympärilleen, pureskeli kynsiään ja tärisi. Mutta asiakas mikä asiakas, Paulaliisa ajatteli. "Hyvää huomenta, mitähän saisi olla", hän tiedusteli iloiseen tapaansa.

”Tota. Jospa mä otan nämä lehdet ekaksi, kun näkyy olevan uusia murhia kannessa”, asiakas säkätti, mutta Paulaliisa havaitsi heti, etteivät lehdet olleet ainoa asia. ”Tuleeko muuta?”

”Otetaan sitten tuosta kuusi väkivaltavideota, vaikka olen minä niistä jo suurimman osan nähnyt, mutta kun niissä on silleen jännästi sitä verenroisketta varsinkin hidastuskuvalla katottuna.”

”Eikös vain olekin”, innostui Paulaliisakin. Tuossa meillä olisi uusikin juttu, se on jatkoa siihen Teksasin moottorisahamurhaajaan, se vetelee kansaa lakoon nyt monitoimikoneella.

”Ai että motolla oikein”, riemastui asiakas. ”Sehän täytyy sitten ottaa ilman muuta.”

Paulaliisa aavisteli, että oikeasti asiakas oli tullut ostamaan kondomeja, mutta osteli ensin kaikenlaisia muuta, kun ei kehdannut sanoa. Ja niinhän asia taisi ollakin: ”Tota joo, jos mä sitten vielä kuusi tusinaa otan noita välineitä, että illaksi riittävät.” Paulaliisa hymyili huomaamattomasti itsekseen ja alkoi nakuttaa summia kassakoneeseen, sillä hän oli varma, että nyt lopultakin oli tullut kaikki ostetuksi.

Eipä sittenkään, sillä äkkiä miekkonen kaivoi taskustaan kommandopipon, veti sen päähänsä ja sojotti myyjätärtä pistoolin näköisellä kapistuksella. Ei Paulaliisa siitä sen kummemmin säikähtänyt, sillä ryöstäjiä kävi kioskilla melkein viikoittain. Yleensä niistä pääsi antamalla kassasta muutaman setelin ja ehkä mäyräkoiran, mutta tämä tapaus olikin pöyristyttävyydessään erilainen. Saatuaan Paulaliisan tarjoamat rahat ja kaljat mies jäi yhä vieläkin vonkailemaan ja päyilemään ympärilleen.

”Mitä ihmettä nyt vielä”, Paulaliisa ajatteli. ”Ettei vain... ei kai nyt sentään... mutta jos kuitenkin...”

Vaatisikohan se sitä. Siis SITÄ. (Mikäli lehden ääressä on nyt lapsia, joille tätä tekstiä luetaan ääneen, pyydämme poistamaan heidät huoneistosta, sillä nyt se sana tulee): tupakkaa! Sitä tuo läpeensä paatunut rikollinen halusi ostaa!”

Paulaliisa ei saanut järkytykseltään sanaa suustaan kuultuaan asiakkaan vaatimuksen. Hän tiesi kyllä, että tupakkaa oli tiskin alla valseinän ja monien lukkojen takana, mutta että tuo kehtasi pyytää sitä myytäväksi. Paulaliisa ei voinut uskoa sitä todeksi, vaan pyörtyä pöksähti siihen paikkaan ja tokeni vasta kriisiterapiassa. Sitä emme saa koskaan tietää, onnistuiko rikollinen sairasmielisissä aikomuksissaan, sillä asiasta nousseen oikeusjutun pöytäkirjat julistettiin salaisiksi iltajoin, ettei niistä vain kenelläkään tupakka mieleen.